

POEZIJA

Miklavž Komelj *Tri pesmi*

Jok za Primožem Ramovšem

Ujeti vsako bližino, vsak videz bližine!

Pravkar umrli je bliže kakor ljudje iz davnine
samo še po joku, spomin mu je že pripisal
smrt, ne da bi to življenju vzelo smisel.

Kako je lahko del našega življenja
tuja smrt? Sem se utelesil zaradi rjojenja?
Kako sem lahko kdaj slišal orgle s tako neizrekljivim
zvokom? Ali res plešejo v severnem siju živim

mrtvi? Ali samo v meglicah strupenega plina?
Dotikam se mrtvih in živih, a kje je kakšna bližina?
Tako brez besed, da pojejo božjo slavo,
so zvoki, ki bi v besedah razgnali glavo,

a to dolžnosti do besed, z zlom prepojenih, ne lajša.
samo Sonce znova zasije, samo Zemlja je mlajša.
Zakaj brez konca ne čutimo do te tuje smrti, ki izpljune
naš jok, srha, ki ga doživljajo volkovi v odnosu do Lune?

Samo v totalni zavesti, samo v tuljenju, ki stresa
notranjost in zrak večno, je zaupanje v tuja nebesa.
To noč, na tem mrazu. Pomembna je vsaka dlaka,
ki se dvigne v tem srhu, vsaka enota zraka,

ki se streše. Poruši se vsaka gradnja.
Ta smrt je tako totalna, kakor da je to zadnja
smrt. Telo ne doživlja tuje smrti, le tuje
signale v svojem umiranju, na koncu um že blagruje
neznanega. Vse razkritje je v tem imenu: neznani.
Vse prikrivanje v tem imenu. V vidno polje so vtakani
stopajoči. Če se moj ples in trepet prekine,
ne bo več zame na svetu nobene bližine.

Episcopus baptizans

Razpadajoče telo škofa.
Navodila za posvečevanje nedelje:
živino poklati prejšnji dan.
Preveč krutosti, da bi izbruhnil
v smeh nad absurdnostjo.
Trdno se drži te roke, otrok.
Trdno se drži te stene, otrok,
jaz se ne bom več držal.
Zakaj zapisuješ moje besede
na lističe? Naj se izgubijo.
Vse tvoje solze ob moji smrti
so bile prelite pred njo.
V želji po skrivnosti
si vse skrivnosti ubil
in to, da si jih ubil,
je največja laž.
Steber se maje,
ko pade, si vsak oddahne.
Izsiljena je želja po smrti,
čisti gnus.
Izsiliš to, v kar te prisilijo,
samo to.
Gluhost.
Zapusti te tudi posluh,
samo da lahko spet oblikuješ

rjojenje,
 pred oltarjem
 čisto rjojenje,
 ne več petja.
 Jok, pretrgan zdavnaj.
 Bolezen, da lahko vpiješ.
 Prekletstvo, nežno prekletstvo.
 Kaj sem se naučil?
 Da bliskne bič,
 da vstanejo mrtvi,
 si to želiš?
 Kam huškuje ptice?
 Po vsakem prepiru peric
 vrnitev peric
 v drevo in kamen.
 Med netopirji
 ob obrambnih jarkih,
 ob večernem obzidju mesta.
 Žalostna nekrofilija
 je v tvojih očeh, otrok,
 jokaš, ker nimaš trupla domá,
 vse je vrženo iz doma,
 vseeno je, ali je moj
 ali tvoj.
 Odkril si rokopise.
 Želja, med obredom še močnejša
 od želje, da bi žrtveno jagnje
 rešilo vse nas, rešilo mene:

želja, da bi žrtveno jagnje
 rešilo sebe,
 se iztrgalo,
 zbežalo,
 tako tiha želja,
 da je zmeraj neizgovorjena,
 ker bi bila drugače laž.
 Slabo mi je od božje krvi.
 Lev, ki objokuje
 svojo žrtev.
 Rjojenje.
 Prižnica katedrale
 v Pisi.
 Razsvetljenje v zaporu.
 Nežnost, olje, ki kaplja s prstov.
 Moral si se dotakniti
 trupla,
 voska, ki se je vse življenje
 stekal
 v to formo,
 v šepet neba.
 Nihče se ni dotaknil skrivnosti.
 Nihče ne prevzame
 odgovornosti za tuj glas.

Pogovor dveh embriev

Tam ne živi že pet tisoč let.
 Drviva tja skozi vrata.
 Kdo bo potem dal piti? Žejen.
 Ne poznam še žeje.
 Vlečem tipalke skozi opno.
 Tam ne živi že pet tisoč let.
 Kdo? Videla bova. Glej, kri mi teče.
 Izlij jo v žile, izlij!